

KAKO SI LEPA

Daniel Artiček - Dane

*Zbirko pesmi „Kako si lepa“,
posvečam Brigiti, svoji soprogi,
prijateljici in muzi,
ob 25. obletnici najine skupne poti*

Hvala, da si tako lepa!

18. junija 2019

Daniel

Daniel Artiček - Dane

KAKO SI LEPA

2019

3

Naslov:	Kako si lepa
Avtor:	Daniel Artiček - Dane
Spremna beseda:	Daniel Artiček - Dane
Slika na koncu:	Brigita Artiček (»Pevec«, olje na platnu, 1997)
Oblikovanje in naslovna slika:	Daniel Artiček - Dane (»Kako si lepa«, fotografija, 1994)
Kraj, založba:	Sovinja peč, Kamnik, samozaložba
Izdaja:	elektronska izdaja (PDF)
Stik:	daniel.articek@gmail.com
URL:	https://danielarticek.wixsite.com/daniel-articek-dane/kako-si-lepa
Leto izida:	2019

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in
univerzitetni knjižnici v Ljubljani
[COBISS.SI-ID=299445760](#)
ISBN 978-961-93894-2-3 (pdf)

Knjiga je izšla tudi v tiskani izdaji.

Kazalo	5
Lepota je Resnica	8
Kako si lepa	13
Darilo	16
Palačinke	17
Cesta bela	18
Prvi korak	20
Juha lečna	22
Kosilo trpežnih	23
V gozdu	25
Vse si imela	27
Mala pifla	30
Princeska	32
Revolucija	34
Neurje usode	36
Ob reki	37
Po listju sva hodila	38
Samo sebe imam	40
Kulisa	42
Zvest pes mi pri nogah leži	44
Ljubezen je precenjena	46
Tvoje slike	47
Danes je izjemen dan	48
Vem	49
Čakam te	50

Naš čas	51
Najin čas	52
Iz nič v neskončno	54
Iščem	56
Petdeset	58
Danes sem sina dobil	60
Zakaj se prepiraš	61
Kuharji	62
Mehanik Janez	64
Rezka navihana	65
Nič kaj dobrega ni	66
Krožimo	67
Darila usode	68
Fin gospod	69
Zimska radost	71
Jaz in ti	72
Pusti me da grem	73
Vedno boš lepa	75
V juhi las	77
Samo korak	79
Rad bi	81
Bi ti povedal	82
Blüz na ganku	84
Kako da ne vidim	86
Dolgo	88
Kam gledaš	89

Iz klice poženem	91
Medtem	93
Neveste	94
Fižol	95
Kdaj pridejo moji?	97
Tukaj sem!	99
Ne razumemo!	100
Izid -enigma	101
Napitnica	102
Sivina	103
Harmonikar	105
Zamisli si!	107
Hvaležna	109
Midva!	110
Vedno je čas za ljubezen!	111
To sva nar`dila	113
Burek in pir	115
Pesjanska	117
Pa se mi vrti!	119
Ne vem	121
Danes	123
Sedem besed	124
Upokojenska	125
ŠanSonček	126
O avtorjih	129

Lepota je Resnica

Vedno znova me čudi tvoja Lepota. Poznam te od otroštva in v tem času se je zgodilo mnogo stvari, ki so razkrile tvojo pravo, božansko lepoto. Še bolj so jo razkrile stvari, ki se niso zgodile, ki so umanjale. Takrat, v trenutkih Resnice se pokaže prava lepota duše, trdnost značaja, osebna vrlina. Osvetli ti obraz, se prelije v oči in nasmeh kot kristalna voda radosti in je neusahljiv vir navdiha mnogim, ki te poznamo in smo je deležni. Hvala, da si tako lepa.

Tvoje darilo je privilegij usode in to me izpolnjuje, obenem pa vzpostavlja stanje kritičnega zavedanja samega sebe. Postavlja me pred ogledalo, da se sprašujem kakšen sem in zakaj; kaj mislim in počnem in zakaj tako in ne drugače –bolje, dobro. Kako je to, dobro? Vem ali ne?

Si tu zato, da jaz postanem boljši? Morda je prav v tem srž? Da srečujem ljudi, ki so izziv značaju, preizkus vrlin ter možnost in zgled, da tudi sam postanem dober? Kalim se skozi tegobe, ki jih včasih ne razumem in se nanje odzivam impulzno ali naučeno. Prvo je nekultivirano in grobo, drugo obvladano a zagotovo ni dovolj dobro. Hočem bolje.

Tvoja Lepota je globoka, čista, radostna in naivna. Je povsem nezmožna laži in prevare, spletk in zahrbtnosti. Je neposredna in iskrena v misli, besedi in dejanju kar je včasih hudo naporno.

Preizkuša me z odkritostjo otroka, ki se ne zna pretvarjati. Lepota iskrene radosti. Spremenila je mojo temo v svetlobo in mi daje smisel ter spoznanja, ki jih v svojih pesmih delim naprej. Brez namere prepričevanja ali vmešavanja. So moje doživljanje Lepote, Resnice in Radosti.

Pesmi v tej zbirki so zato raznorazne. Nekatere resne, druge kritične, tretje vzpodbudne a vse več je tudi pikrih, zabavnih in poskočnih. Prinašam vam šegav pogled na najresnejše okoliščine, ki pa so v resničnem življenju redko smešne, jih prežvečim in se nakremžim, nasmehnem in izpljunem. Še splaknem, pa bo. Težav se lotevam z razumevanjem in sočutjem ter odločno akcijo, brez mencanja in jamranja.

Prava Lepota je danes redka. Nadomestila jo je estetika, dizajn, ki nudi prijetne občutke, ki pridejo in odidejo. Videno ali slišano takoj pozabim in ostanem prazen, boljšeč v temno odsotnost vsakršne vsebine v svoji duši. Potem me nekega dne dohiti in zdrobi Resnica. Stre, zmelje, izpljune in - odreši. Potem je vse drugače. Lahko vidim tudi Lepoto. Spet.

Danes bi nam vsem moralo biti vsem lepo, vendar nam ni. Svet obilja je preplaval strah pred izgubo tega. Strah izhaja iz nezaupanja in nas osami. Strah izhaja tudi iz sebičnosti, ki je madež na značaju.

Sebičnost je le ena sestavina splošne manifestacije odsotnosti bistvenega. Resnice. Resnica je lepa a boli vse dokler živiš v svetu dopuščane laži. Ko pa postane »modus operandi« ne boli več. V sprevrženem svetu, kjer sta dobro in zlo zamenjala položaje in je frajer tisti, ki je bolj nor, večji lopov ali hujši nasilnež ali kar vse to, je pričakovanje resnice in lepote zgrešeno početje. Zaupanje še bolj. Je torej bolje lagati in pristati na sprevržen svet, ker je tako vse lažje? Seveda. Vendar osebno ne pristajam na sprevračanje resnice, dejstev, vrlin, vrednot, pojmov, pravil in vsega kar mi je znano, v njihove antipode kot »po novem pravilne«. Zato »svojo resnico« ohranjam in iščem med ljudmi, kje pa drugje?

Naletim na zlagane, sebične, čustvene razvaline, goljufive in koristolovske, ki me izrabijo in poznajo le, ko me potrebujejo. Naletim na ignoranco, prezir, sprenevedanje, pretvarjanje in zahrbtnost v lepih embalažah ter odišavljene z izjemno prijaznostjo, za katere masko divje preračunavajo ali sem jim v korist, tveganje ali breme. Razumem jih in jim odpuščam.

Ljudje smo enostavnejši kot roboti. Roboti potrebujejo tri zakone, ljudje le enega. To je (moje), t.i. »Pravilo Dobrega«: **»Vsak človek sam ve, kaj je dobro in kaj slabo.«**

Kdor pravi, da ne tega razume se spreneveda. Vsakdo razume.

Razvoj sposobnosti implementacije, tega edinega, človeštvu resnično pomembnega pravila, pa je stvar vzgoje. Torej?

Sem in tja naletim tudi na koga, ki me pritegne, osupne, preseneti. Ne s stojjo na trepalnicah ali zasebnim planetom, temveč z iskrenim da ali ne, z veseljem, pozdravom, nasmehom. To so lepi ljudje. Brez igre in namere, iskreni. Stvari so enostavne, dokler smo na dobri strani »Pravila Dobrega«. Zapletejo se takrat, ko vmešamo namene. Nameni so praviloma sebični in prinašajo zlo. Interese ima vsak in biti dober ne pomeni, da ne smeš biti tudi bogat ali ubog. Upoštovati »Pravilo Dobrega« vključuje tudi sočutje, vzajemnost, spoštovanje vseh živih bitij, dobronamernost, resnicoljubnost, vztrajnost, strpnost in še marsikaj.

Lepoto v resnici cenimo, želimo in pogrešamo vsi.

Odkar pišem pesmi katerih navdih je Lepota, nisem več sam in me ni več strah. To je resnica. Resnica je seveda relativna. Tu vam razkrivam delček svoje.

Kamnik, marec 2019

Dane

KAKO SI LEPA

Kako si lepa

Kako si lepa,
in prav nič napeta,
takole, v spancu,
v tišino ujeta.

Povsem sproščena,
nežno dehteča;
kot mirno morje,
zvezda drhteča.

Kako si lepa,
takole speča;
med sanjami in
prividom lebdeča.

Prek čela
pramen las se usipa;
neukročenih, divjih,
poln navdiha.

Kako naj vem,
da res si človek –
le iz mesenosti,
strasti, utripa?

Kot sna boginja,
miline vila;
v snu nedolžnem –
Življenja sila.

Tako si lepa,
da kar boli;
bi ti želel
svet brez skrbi!

Ljubezni poln,
in radosti;
smejočih očk,
zvedavosti!

Tak` lepa si!

15. april 2013

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »You are so Pretty 2«, 2017. Obe inačici sta uglasbeni in objavljeni na spletu)

Darilo

Še lest celofana na tvojem darilu;
sveča prižgana in rože, in vino.

Senca vsakdana in blag vonj po milu;
zvezda zaspana in dete v krilu.

Nič ni prispevalo k tvojemu miru;
pritiski, težave te niso zlomile.

V izvorni besedi – ne v strašnem mamilu;
v delu vsakdanjem, je sreča v krilu.

30. maj 2013

Palačinke

Pazi, škrateljci kosmati,
tiho gledajo pod vrati;
palačinke bi nam snedli;
kar na mah jih vse pojedli.

Vonj čarobni jih je zvalil
iz brlogov med zidaki;
izpod kamnov in balvanov,
vojsko malih teh gurmanov.

Vse dobrote imajo radi,
palačinke še posebno;
to jih zvabi ven prav vedno
ne uprejo se nasladi.

Pa-la-činke, pa-la-činke;
vsi jih radi jemo a se ne najemo!
Pa-la-činke, pa-la-činke;
vsi radi jih imamo in vedno se jim vdamo!

27. dec. 2013
(Pesem je uglasbena.)

Cesta bela

Cesta bela, me vabi v daljave;
v druge dežele, med druge ljudi.
Daleč od doma, od znancev, domačih,
daleč od vseh teh vsakdanjih skrbi.

Obljublja mi delo, zaslužek, prihodnost;
obilje, čudesa in takšne stvari.
Vse so vabljive, privlačno mamljive
a v srcu se mojem zmeda godi.

Ni mi odhajati v tuje dežele,
ni mi zapuščati svojih ljudi.
Ni mi oditi brez pravega boja
za lepšo prihodnost, spravljivejše dni.

Delo, prihodnost, doma si ustvarim;
se lotim odpravljanja slabih stvari!
Nič ne bom bežal in stran se obračal,
ko časi so težki za moje ljudi!

Združimo vsi se v močno družino;
počistimo zlo grabežljivih ljudi.
Zmerno obilje vsi zaživimo,
ustvarimo družbo poštenih ljudi!

Ta cesta naj vodi; bela, mamljiva –
tujce k nam, gledat dobre ljudi!
Tujce, da bodo od nas se učili
kako se spravljivo, pošteno živi!

9. jan. 2014

(Pesem je uglasbena.)

Prvi korak

Resnica je zakon v naši deželi;
pošteno, odkrito živimo mi vsi.
Ni mar nam bogastva in slave minljive,
za višje vrednote se tukaj živi!

Mi cenimo strpnost in srčno vrlino,
sočutje do vseh in vsega kar živi.
Sprejmemo vse, še tako nam različne;
živimo v deželi svobodnih ljudi!

Blaginjo delimo z vsemi narodi,
ki vidijo čiste in častne poti.
Ni strah nas nikoli, ničesar, nikogar,
ki je drugačen, ne misli kot mi.

Zaupanje temelj je vse naše sreče,
zaupanje vase in vrle ljudi.
V tem je resnica, dobrota in sprava
vseh nas, tu živečih – to vemo mi vsi!

Srčni ljudje v tej deželi živimo,
presegamo svoje osebne poti;
v prihodnost zazrti, s pogumno vizijo,
se tujcev in groženj nihče ne boji.

Vsak je dobrodošel, kdor čuti podobno,
je skromen, pošten in vesel` ga srca;
kdor zlo nosi v duši, naj sliši vabilo,
in se nam pridruži – vsem nam bo lepo.

Smo meje odprli, prepreke podrli,
prihodnosti lepši smo vrata odprli.
O, ljudstva, ki slišite hvalnico to –
v čase dobrote poti smo uzrli.

Ponosno, pogumno krenili smo tja,
stran od pohlepa, nekdanjega zla;
do časa sožitja je le še en dan –
z vrlino v srcu nihče ni razklan.

Le še en korak je storiti na pot,
stopiti naprej, od vseh zmot in zablod.
Stopimo pogumno, ta prvi korak –
v časih prihodnjih, lahko si junak!

22. jan. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Juha lečna

Juha lečna, nehvaležna,
naj nasiti tvojo jezo;
tvoj odpor široki zgodbi
njih življenja pod pretvezo.

Kdo podpira tvoje hibe,
če ne tisti, ki te ljubi?
Je posluha še kaj v tebi
ali se ti več - ne ljubi?

Juha lečna nič ni tečna -
je le juha, ki se kuha;
in poješ jo vsakič, srečna;
kuha tisti jo, ki ljubi.

Če odklanjaš juho, tečna,
ker se skusit` ti ne ljubi,
ker te strah je, ker si srečna;
ne izogneš se izgubi.

31. jan. 2014

Kosilo trpežnih

Kosilo imeli smo, tristo kosmatih,
kot se pač spodobi za naš vrli rod.

Najedli smo se kot človeška zverjad;
do grla, prepolno in več kot je treba,
brez mere, bontona, požrešno in lačno;
a kaj le ne bi - bilo je brezplačno!

Juhice dve ali tri običajne;
goveja in gobova, in še iz putke;
tako, za podlago, toploto v duši,
in - da se pokaže na možnosti bajne.

Nato smo udarili po glavni jedi;
krompirju in mesu na sto načinov;
oči so velike, zobem se nasmiha –
da je le dosti in - v naši je skledi!

Po krajšem klepetu, smo zmazali sladko -
solat in prilog sploh ni treba omenjat` ;
zalivali z vinom in pivom in kratkim;
s pretepom in ravsom zaključili gladko.

Vse to je lepo in povsem običajno;
tradicija naroda izpod hribovja;
delno pod vplivom sotesk in gorovja,
ujetega v svoja mala okovja!

Smo narod vzdržljivih, trpežnih in čvrstih;
zato jih včasih dobimo po prstih;
a ko gre zares se nikdar ne predamo,
to svojo deželo preradi imamo.

29. jan. 2014
(Pesem je uglasbena.)

V gozdu

V sončnem odsevu,
skoz` liste zelene,
pomladne in mokre -
nežno prosojne;
drobcene kaplje
iskreče blestijo,
žarki in ptice -
veselo ščemijo.

Tamle meglica,
glej, skozi goščavo -
komaj zbujeno,
se nemo pomika;
bledo skrivnostna,
rahlo strašljiva,
gozdne skrivnosti –
v sebi prikriva.

Mlade ljubezni,
bežne dotike;
nama zabranjene
vse nežne stike;
bela meglica -
nežno obviije,

jih pred pogledi
neljubimi - skrije.

V mladem se gozdu
ljubezen zgodila,
je vtisnila sled,
ki ne bo se `zgubila;
ostala za vedno bo -
najina tajna -
sladka, skrivnostna,
nevidna in bajna.

Ne listje, ne sneg,
niti led in mrazovi;
ne `zbrišejo tega
kar njeni darovi,
so v gozdu pomladnem
v najinih srcih,
igrivo in nežno -
spočeli duhovi.

15. apr. 2014

(Pesem je avtor uglasbil in prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Forestail 2«, 2017. Obe
inačici sta uglasbeni in objavljeni na spletu)

Vse si imela

Kolikokrat draga,
sem ti rekel ne?
Vsak dan in vedno znova,
si želela še!

Hitreje, dražje, boljše,
zate ni dovolj;
za tvoje silne želje
se trudim vedno bolj!

Ko sva se spoznala,
v parku, bil je najin dom;
ničesar res potrebovala nisva,
zaupala sva vsem!

Sčasoma sva pridobila,
mnoge si stvari;
a z njimi so prikradle tiho,
silne se skrbi.

Hiša, avto, stroji,
obleke – ni-da-ni;
razkošje potovanja -
da se ti zvrsti.

Skrbi je vedno več,
strahov, da odleti,
ta pravljica v prividu;
brez spanja so noči.

Oči so se odprle,
ugledale poti,
kako živeti bolje,
z manj - in brez skrbi.

Ne iščeva več sreče
v denarju, kjer je ni;
ne v slavi in nakupih,
več glava ne boli.

Zdaj spet lahko sediva,
na klopci, brez skrbi;
strahu ni, da izgubiva,
vse to, kar se blešči.

Vsak dan in noč živiva,
se ljubiva, kot vsi;
je klopca spet dovolj
za srečo naju dni.

Lahko ti le prikimam,
ko spomnim dnevor se,
ko nič bilo dovolj ni,
ko si želela vse.

Vse si že dobila
in nič ostalo ni;
le skupna bolečina,
ljubezen, ki žari.

1. maj 2014

Mala Pifla

Uvod: (govorjeno)

*Ej, halo, stari; daj nam povej,
še enkrat zgodbo o pičlarci tej! »O-kej!
»Včasih je b`la ničla in nič ji ni šlo,
zdaj je vsa srečna in je – nekdo!«*

Hej, mala Pifla; `z očal se ti kadi;
saj veš že skoraj vse, kar v knjigah piše ti!
Vse o atomih, o pravu in stvareh;
vse o denarju, bogastvu in lažeh!

Ampak v srcu, hladno je in boli;
ne veš še tistega, kar rada ved`la bi!
O sreči in ljubezni, ne veš še čisto nič;
o tem boš poučena, ko pride pravi tič!

On ti bo pokazal, kako ljubiti je;
verjeti in zaupati, neznancu; vse, prav vse!
Predala mu boš dušo, telo in še srce;
te ljubil bo - morda izdal - a brez tega ne gre!

Šele tedaj boš mala, lahko smejala se;
življenju v vsej sreči – takemu, kot je!
Uživala, plesala – vzdržala boš prav vse;
boš dobra prav v vsem – nikar ne reci ne!

Hej mala Pifla, kar uči, uči se;
a nikdar ne pozabi, na svoje srčece!
Zaupaj v ljubezen, srce naj vodi te;
četudi brez očal, boš vedno našla se!

Junij 2014

(Pesem je uglasbena.)

Princeska

Očala imaš prav huda in krasni so lasje;
polne, sočne ustnice, in biserne zobe!
Obline so mamljive in dolge nogice;
vsa si urejena – kraljevske so željé!

Da mar ti je planeta, živali in stvari;
pretvarjaš se prijazno, da mar ti je ljudi!
A vse kar te zanima, so tvoje tri željé;
Bogastvo! Moč! Lepota! Kam vodi te srce?

V princesko si vzgojena, a mest prav dosti ni;
želiš si čisto vsega in mar ti ni ljudi!
Diplom je polna torba, ugledna, praviš si;
dosegla si svobodo; premožna, sama si!

Vse si uporabila čare, laži in ves drobiž;
nikogar ne spoštuješ, prav vsega se bojiš!
Življenje tvoje strašno je, samotno, iz dneva v dan;
svoboda lažna, težka - kot je le samski stan.

Ni ti do kompromisov, na nož se le boriš;
nikomur ne dopuščaš blizu, a venomer loviš;
nekoga, ki bi videl, v plaho ti srce,
te ljubil bi iskreno, te čuval zase le.

A takega - uspeh, denar in spletke ne dajo,
pritegne ga iskrenost, skromnost; ja, tako je to!
Zato pokaži se, princeska; takšna kot pač si;
plaha, nežna deklica, ki srček jo boli.

Morda se kdaj opečeš, morda pa tudi ne;
sreča je srca uspeh – ne najdeš je na tleh!
Zanjo se potrudi; ko daš jo, jo dobiš;
je kot vsa energija – nikdar je ne izgubiš!

Junij 2014
(Pesem je uglasbena.)

Revolucija

Revolucijo smo Dobrega sprožili;
pa se je v zlo strahotno izjalovila.
Ničesar slabega ni spremenila,
ni zla odpravila ni z Dobrim nas ovila.

Le kot vse dosedanje take teze,
je v kri pognala nas, sosede jezne;
nihče več ni ohranil glave trezne;
smo kar povprek udrihali od silne jeze!

Vsak videl je le priliko za svoje želje;
nič dobrega iz vsega tega ni vzknilo;
še tisti, ki so nekdej skupaj se držali,
izgubili smer so, vse je vstran skrenilo.

Vrline padle so vseh nas v nemilost;
masaker, ki nastal je bil je strašen;
krik ranjenih in vseh trpečih bil je glasen,
pa vendar še premalo - in preveč nejasen!

Da bi obup svoj nam v glave vnesel,
da prav do dna kosti in duš bi nas pretresel,
da bi v grozi zaustavil roko z mečem
in v skesano spravo bi nas vse ponesel.

Vsi proti vsem smo se borili;
in vsi smo vse, prav vse tu izgubili;
življenja tisočev je vse to ugasnilo,
le krik strahoten za seboj pustilo!

Ne, res nič dobrega ni revolucija prinesla,
zblazneli smo borili se po sili;
ničesar nismo razumeli in se naučili;
in zopet vsi smo igro izgubili.

Morda kdaj drugič utegnemo spoznati;
da z nasiljem se Dobrote ne doseže;
da le Spravljivost vse zamere tu preseže,
in da prihodnost nam le Sprava zmore dati!

10. jul. 2014

Neurje usode

Vse se že temni;
voda nam teče v kleti.

Poplavlja nam naše skromne zaloge;
utaplja nam upe, naplavlja skrbi.

Neurje pripravlja se tu; tisto, ta hudo,
ki briše prav vse, brez sledi.

Neurje temačno, divje in mračno;
spreminja deželo, ljudi v zveri.

Vsi vemo, da to nam grozi;
poplava usode nad nami visi;

Nihče ne ubeži ji, njej skriti se ni;
vsakogar, vedno, nekoč dohiti.

20. avg. 2014

Ob reki

Ob reki stojim; opazujem njen tok in njen ples;
Male vrtince, ki izginejo v hipu;
tiho kipenje, brez pen in mehurčkov,
kot, da v globini nekdo nekaj kuha ...

Voda je motna in gosta kot mleko;
reka je kalna in polna nečesa.
V dlan jo zajamem in bistra kot solza
mi uide med prsti, nazaj v svojo reko.

Nato jo zaslišim, začutim, otipam;
kar iznenada se mi prikaže, ta mali vrtinec.
Srce mi zabobna kot dober star dizel,
potegne v ritem, da skoraj zahlipam.

Viža se čuje iz te motne reke;
nežna in čutna, kot solze slovesa,
in drugič vesela življenja in plesa;
polna poguma, obuja, spodbuja.

Ob reki stojim in te pesmi so njene;
jaz sem le ribič, ki zmore v tišini,
prisluhniti in slišat` kaj vse je v globini -
toka brezčasnega zraslo za mene.

20. avg. 2014

Po listju sva hodila

Po listju sva hodila
v tistih, lepih časih;
jeseni in na zimo,
po potkah in po vasi.

Za roke se držala sva,
v tišini in sproščena;
za tisti dan živeča,
tegob osvobojena.

Zahajala na polja sva,
na pašnike, planine;
po potkah vsem nevidnih,
v nedolžne še doline.

Tja, kjer so le redki,
hodili, doživeli;
in še bolj redki, s srcem,
Resnico doumeli.

Leto so za letom,
dozoreli klasi;
na polju, tik ob gozdu,
na tej samotni jasi.

Še vedno tu so potke,
kjer midva sva vedrila,
za roke se držala,
življenja veselila.

Imela vse sva - in še več;
Ljubezen sva odkrila;
po poti je življenja,
ves čas naju vodila.

Vsemu navkljub, al` prav zato,
vse Dobro sva užila;
morda bilo tako je, ker -
po listju sva hodila.

2. sep. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Samo sebe imam

Samo sebe imam.

Le sebe in odsev
v starem ogledalu.

Vse drugo je privid,
je luknja v padalu.

Od vsega v vsem tem času,
kar dano mi je biti,
sem res spoznal le sebe -
tegâ ni moč prikriti.

Od znancev vseh, prijatl`ov,
ki znali smo družiti,
svoj čas in naše misli,
ne morem več tajiti...

Tajiti, da smo tujci si,
vsaksebi kot vesolja;
ničesar skupnega nam ni,
ne vere, svetobolja.

Nikogar ne poznam sploh tukaj,
in mene nihče ne pozna;
se srečamo, živimo skupaj,
nihče nikogar ne spozna.

Velike imamo tajne svoje,
ne smemo jih razkriti;
same se odvijajo, ves čas –
so smisel naše biti.

17. sep. 2014

Kulisa

Nikogar ne poznam
v tem okrutnem svetu;
sebe le imam,
na celem tem planetu.

Od vseh milijonov in milijard ljudi
kar gomazi nas v kotlu tem,
sebe le poznam; za druge vse –
kot, da jih ni, in zanje - kot, da sploh ne vem.

Kdo se je rodil ta hip,
in kdo umrl včeraj;
kdo je zbolel, kdo ozdravel, ne vem –
tako bilo je zmeraj.

Se vprašam al` za sebe le živim
al` je še kak drug smisel;
da vsak dan sproti se borim, je res -
rodim se sam in sam živim - pogosta mi je misel.

Sem zbežan, sam in nebogljen,
ne najdem prave vloge,
ki imel bi jo v življenju tem
namesto druge droge.

Kaj lahko storim in sem,
da bo od tega smisel?
Sem sebi samemu namen?
So drugi le kulisa?

Govori mi nocoj...,
sprehodi se z menoj...,
zjočiva se oba,
daj, odletiva tja...!

Nasmehni se mi...!
Bori se z menoj!
Ljubiva se nocoj!
Kulisa drugi so vsi...!

18. sep. 2014

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Scenery 2«, 2017. Obe inačici sta uglasbeni)

Zvest pes mi pri nogah leži

Zvest pes mi pri nogah leži,
in žena pometa listje s terase;
pozno poletje in mokri oblaki,
odnašajo z dežjem vsakdanje skrbi.

Zvest pes mi pri nogah leži,
in gleda prav modro
tri krave na paši,
umirjen preživlja vse svoje dni, vse svoje noči.

Zvest pes mi pri nogah leži,
kot, da povsem razume življenje;
vse mu je jasno, tako se mi zdi,
le uboge človečke nekaj mori.

Živeti ne znam sploh brez svojih skrbi;
brez zmotnih zablod in brez stalnega hrupa.
Ves čas se mi nekam mudi!
Ni mirnega dne, brez mirnega jutra.

Hhočem oditi, početi stvari -
a pes mi še vedno pri nogah leži.
Kot, da mi pravi: »Ej, stari! Izklopi!
Ustavi, zadihaj, se nič ne mudi!«

Nekako ne morem in nočem vstati,
gledati hočem krave na paši;
kako iz oblakov dež se cedi,
tako kot ta zvesti pes, ki pri nogah leži.

In- ura je sto. Pridi, Skajči, ti medved;
v hiško greš spat, kjer boš čuval vse tri;
in me pogleda kot, da razume;
vstane, gre v hiško – ugovora ni.

Zvest pes naju čuva, vse dni in noči,
pes, ki modrejši je od vseh nas ljudi;
res je le pes in kosmat za ušesi,
ampak le zvest pes ti mirno pri nogah leži.

20. sep. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Ljubezen je precenjena

Ljubezen je precenjena,
saj več ti vzame kakor da;
zmanipulira naju dva,
se vedeva kot zmešana!

Slepi oči, pogled megli;
presojo zmoti in boli;
iz naju dela bimbota,
se slepo, vroče ljubiva.

Ne moreva brez nje živet` ,
se klicu njenemu upret`;
ne moreva mimo tegâ,
da sva za drugega ustvarjena.

Neumnosti počneva v njej,
trpiva, uživava, brez mej;
drugače bi želela ne,
da se zgodilo bi to vse.

Ljubezen je precenjena,
v njej vsak daje kar ima;
srce, pogum, željé, navdih –
to da življenju čar, preprih.

20. sep. 2014 ,
(Pesem je uglasbena.)

Tvoje slike

Gledam slike tvoje,
ki si jih storila;
podobe silne, čudovite,
ki si jih rodila.

Zgodbe čudne in čarobne,
ki si nam jih podarila;
življenja onkraj naših,
ki si jih razkrila.

Ni treba mi jih razumeti,
da užijem njih skrivnostne čase;
niti ne morem doumeti;
uživam, gledam, mislim nate...

Od kod prišle so te podobe,
tako nezemsko zanimive;
prinesle radost v naše sobe,
v srca naša dni igrive.

Hvala, da deliš svoj dar,
z nami, slepimi za barve tvoje;
si podarila nam ta čar,
razkrila nam skrivnosti svoje...

21. sep. 2014

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Your paintings 2«, 2018.
Obe inačici sta uglasbeni.)

Danes je izjemen dan

Danes nihče ni kaj dosti zaspan;
danes je lep in pomemben dan.
Danes slavimo izjemen dogodek,
danes zares je prekrasen dan!

Pričetek življenja danes slavimo;
rojstvo, ljubezen, znova častimo.
Dogodek, ki sega v srca globoko,
daje nam smisel, če gledaš široko.

Pojemo pesmi življenja in sreče,
hvaležni, da nas je srce koprneče;
želimo najlepše vsem, ki tu živijo;
vsem, brez izjeme, ki še trpijo.

Nam je uspelo spoznati vse sreče,
in naše darilo ob tem je sledeče;
srečo deliti, ne zase imeti,
edina je sreča na tem belem sveti!

22. sep. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Vem

Vem, da je moja zgodba premajhna,
preveč nepomembna, da bi slišal jo svet;
vem, da so moje besede prešibke,
kakor v viharju je mlad češnjev cvet.

Vem, da sem tu le za hip – kot utrinek;
ki v nočno nebo žge iskrečo se sled.
E`n kratko, drug` svetlo in dolgo žarečo,
a vsaka izgine kot nežen nasmeh.

Vem, da dejanja so moja minljiva;
največkrat slaba, kot strašen so greh;
sebična so, ozka in nerazumljiva,
večinoma plehka, da gre mi na smeh.

Kako sploh še hodim po tem svetu belem,
in s čim sem zaslužil si milost nebes?
Saj vem, da sem slab prav do vseh - še do sebe,
do tebe, ljubezen, in – še do dreves!

Morda le zato, ker bo rad bil še boljši,
ker ljubim te vroče in ljubim ves svet;
vem, da ne vem; zakaj, čemu ljubezen -
če ne zato, da poklanja nasmeh.

Čakam te

V kavarni te čakam – dokaj pohlevno;
že uro in dvanajst, trinajst minut.
sprava sem mislil, da prideš takoj,
bil sem prepričan, odločen, nadut!

Da ti povem prav vse kar me muči,
v obraz ti zabrišem vse tvoje laži;
da tudi sama končno izkusiš,
kako so strupene, kako to boli!

Ura mineva in vse bolj sem jezen,
užaljen, obupan – do mene ti ni!
Ti je vseeno za lepe trenutke,
ki sva jih imela, vse lepe noči?

Potem te zagledam, ko vstopiš v sobo –
dan se okoplje v sončni svetlobi,
vsa žalost in srd in hude besede,
nadutost, obup in vsa jeza spuhti.

Da, to si ti! Ti, ki te ljubim;
vsako zamudo ti oprostim;
vse tvoje hibe so ljubko čarobne,
le da te vidim in spet zažarim!

30. sep. 2014 ,

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Waiting 4 U«, 2018. Obe inačici sta uglasbeni)

Naš čas

Naš čas je bolan od zavisti in jeze;
bolan od pohlepa, brez prave zaveze.
Bolan od odrivanja, pljuvanja, suvanja,
povsem nerazumnega, krutega ruvanja.

Ni več primerjav z nekdanjo lepoto;
življenje je naše zavito v slepoto.
Žremo, se parimo - kot pobesneli;
vsakomur vse bi, če da se, vzeli.

Ničesar nam mar ni, brez smisla živimo;
se koljemo, bijemo, v strahu kričimo.
Ta čas je bolan le od naše bolezni;
živimo le zase, brez kančka ljubezni.

Tiste, ta prave, povsem nesebične;
do vseh in do vsakogar silno različne.
Ljubezen, ki večna je in ne ločuje,
vsak hip, vse življenje le ljubi - združuje. Nared`kej!

2. okt. 2014

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Our Time«, 2018. Obe inačici sta uglasbeni.)

Najin čas

V gubah spomina je najin čas;
skrit med nevroni v drugih vesoljih,
druga življenja napolni - za špas.

Z grehi prežet je kot goba z vodo,
z dejanji brez smisla in čudnimi gibi;
bolj kot za čast sva skrbela za modo.

A ni vse slabo v najinem času,
skritem v gubah spomina za vedno;
nekdaj sva bila na prav dobrem glasu.

Veljala za drzna sva, že kar napredna,
počela stvari, ki vodile so druge;
za svoj čas bila sva kar precej zavedna.

A to pomagalo ni temu človeku,
nama kup dela in same težave;
bilo ni sledu o kakšnem uspehu.

Drugim pomagat` ni vedno najboljše,
več škode storiš kot bi sploh lahko mislil;
le vsak zase sluti svoje vesolje.

Le iskra v kresu je najin čas,
a vendar prelep, da bil bi izmišljen;
za hipec posveti se - kot božji glas.

2. okt. 2014

Iz nič v neskončno

Iz ničesar prihaja
in v neskončnost izginja;
v krogih vijačnih
se včasih odvija -
ali pa morda
ves čas se navija.

Kje se okrene
iz nič v neskončno;
iz nekaj kar ni
v nekaj kar je;
včasih temačno
in včasih - sončno.

Kje sploh nastane,
iz nič v to nekaj;
iz česa se tvori ta nič,
in od kdaj?
Si upam ne vprašat`;
čemu sploh? Zakaj?

In, ko izgine -
v tisto neskončno,
ki je za vedno
in nikdar ne mine;
kdaj ga je konec?
In, kdaj sploh izgine?

Zato me prav nič
in resnično ne brine,
zakaj in kdaj moj nič –
v neskončno premine;
al` sploh je kdaj bil?
In, če; al` sploh kdaj mine?

5. okt. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Iščem

Iščem veselje
v vsakdanjih stvareh;
v preprostih opravkih -
iščem nasmeh.

Iščem ljubezen
v tvojih očeh;
v utrinku nasmeha -
izvirček pregreh.

Iščem igrivost,
veselje in smeh;
v pustem vsakdanu -
v navadnih ljudeh.

Resnico iščem;
pri sebi, pri vseh;
nikjer je ne najdem –
ugaša nasmeh.

Kaj bi sploh storil?
Kaj sploh imam?
Naj trud opustim?
V obup se predam?

Ne! Nisem te sorte –
od lenih ljudi!
Kadar težko je,
vse strašno se zdi.

Jaz se ne predajam,
ko se zgodi, da
resnice, ljubezni
več videti ni.

Jaz se ne ustrašim,
ko vse me boli;
in slabemu konca
videti ni.

Jaz se ne ukolnim
zlim silam noči,
ki režejo dušo,
zastrupljajo kri.

Vedno zaupam
v dobroto ljudi;
v iskrenost, ljubezen –
me nič ne skrbi!

10. okt. 2014

Petdeset

Petdeset jih že premorem –
let – saj ni, da bi tajil!
Srečen sem in vse še zmorem;
da, vesel sem in igriv!

Kaj bi kujal mulo sitno,
jezen ves in bojazljiv –
kje bom padel, se polomil
in si glavo, kolk razbil?

Kaj bi ves namrščen gledal,
vsem zavidal se jezil –
bal se kdaj bom osivel;
rajši se bom veselil!

Se ne menim za tegobe,
me demenca ne skrbi,
kavč `mam le še za lenobe;
med ljudi se mi mudi!

Tiste žive in poskočne,
ki jih svet še veseli;
radostne so sile močne
in ljubezen kar puhti!

Mlad sem še in ves navihan,
sem izkušen, zaupljiv;
to življenje obožujem,
s svojimi ga bom užil! In, ja, ...!

Dobil sem več, kot si zaslužim,
z drugimi bom to delil;
vse ima določen smisel –
sem do tu se naučil!

10. okt. 2014,
(Pesem je uglasbena.)

Danes sem sina dobil

Danes sem draga, sina dobil!
Vse svoje dni se ga bom veselil!
Vedno mu stal bom ob strani,
nikdar ga ne bom zapustil.

Kakšen bo človek – ne vem;
dober al` slab; ga sploh soditi smem?
Ko mu bo dobro šlo, bodem vesel,
kadar bo padel – ga bom pač ujel.

Naj bo znanstvenik al` pa muzikant;
vsakdo kdaj pade, pride na kant.
Morda bo slaven, bogat in močan;
vse mi bo v veselje; ponosen bo fant.

S kom se bo družil in kaj bo počel;
to ni moja stvar – jaz mu bom verjel.
Danes sem, draga, sina dobil;
na zdravje vseh treh bom to kupo izpil!

10. okt. 2014

Zakaj se prepiraš?

Zakaj se prepiraš z menoj?
Zaplešiva raje v soncu!
Sem spet storil kakšno neumnost?
Veš, da le zato, ker rad sem s teboj!

Pogledal sem tisto brinetko v mestu;
grem s frendi na kavo nocoj?
Mar v tla naj le gledam, predraga,
z glavo v pesku, kot noj?

Rad plešem in pojem, a ni ti do tega;
v mondene bi kraje hodila z menoj;
a jaz služim le skromno, z rokami;
za take potrebe ni nikdar dovolj.

Če hočeš živeti v oblakih, predraga;
potem nisem zate, nič se ne boj;
pot najina nama ni skupna;
ljubiva se nežno še zadnjič nocoj.

Jutri odideva vsak svojo pot;
imava še zdaj – ta nocoj;
daj stisni se k meni, o ljuba,
in se ne prepiraj z menoj.

14. okt. 2014

Kuharji

Zadnje čase, tako se mi zdi;
zahodni svet kuha, da se kar kadi.
Povsod se le kuha, da bajno diši;
a le v svetu obilja, bogatih ljudi.

V razvitem je svetu vsega preveč;
vse te dobrote pa – zmečemo preč!
A tudi pri nas je lačnih dovolj;
težko je že gledati hrane pokol.

Presežki dobrot in kuharski šov,
cedijo nam sline v tem svetu duhov.
Dobrot dekadenca in lakote ples,
se zvijata v valčku, vse tja do nebes.

A enkrat dovolj nam bo vsega tega;
lačni v juho da kar le ima.
Kaj ali koga bi v loncu povrel,
še sam ne ve, niti ne kje bi sploh vzел.

In tamle, za mejo, jih je še milijon;
za njim pa še sto, ki bi jedli. Za lon?
In za vse je dovolj, le razdati nam ni,
tega kar s silo, vzeli smo si.

Vsa ta kuharija grozno smrdi;
saj dela se norca iz lačnih ljudi.
Kmalu bo čas bolj pravičen prišel,
razdelil tako, da bo vsak kaj imel.

14. okt. 2014

Mehanik Janez

Mehanik Janez, popravi vse;
od traktorja, do formule.
Nič mu težko ni, pogledati;
ves dan je srečen in se smeji.

Polana kamniška, njegov je kraj;
Visoko v hribih, najlepši raj.
Pozimi pot, je težka tja;
se vsak potrudi, saj Janez zna!

Ima čedno ženo, sinova dva,
in hčerko mlado, dva huda psa.
Družina čvrsta v ponos je vsem;
sinova oba – mehanika!

Ju bo naučil popraviti` vse;
kar šole sploh učijo ne.
Delavnica cvetela bo,
za novi rod še dela bo.

Ni le mehanik, je srčen mož;
pomaga, pride ti na pomoč.
Je skromen tih in še pošten –
vsi se zgledujemo po njem!

15. okt. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Rezka navihana

Rezka je navihana -
rada poje od srca;
ljubezni srčno si želi,
ljubezni take, ki je ni.

Njen je svet iz dveh besed –
»ljubim te« in spet in spet;
slišati si to želi,
od moškega, ki ga sploh ni.

Takega, ki dal bi vse –
za njeno dušo in srce;
heroja, silno lepega,
bogatega in slepega.

Ki ga ne briga kakšna je –
ki želel njeno bi srce;
govoril bi ji »ljubim te«,
»ljubim te«, in še in še...

Daj mi reci »ljubim te« -
poklonim svoje ti srce;
pela ti bom dan in noč,
čez čas boš klical »na pomoč«!

16. okt. 2014

Nič kaj dobrega ni

Ebola nam preti,
skrajnost nam grozi,
politika nam teži,
kapital nam pije kri.

Vse se narobe zdi,
resnice sploh več ni,
laž vedno bolj cveti,
krasti je dobro, te dni.

Glava me krepko boli,
poštenje vse bolj nam smrdi.
Kdaj sploh kaj boljše nam bo?
Kam vse tole sranje bo šlo?

Bomo kdaj našli nove poti?
Se stare vrline lahko obudi?
Ali skrenili tako smo s poti,
da se nam nanjo vrniti več ni?

Nam čas pokaže kaj bo;
a nič kaj nam dobro ne kaže;
človek človeku nenehno le laže,
ne vem, kam vse to bo šlo!

14. okt. 2014

Krožimo

Listje odpada z dreves,
midvâ pa še vedno stopava bosa;
dan je že kratek in megle pogoste,
na trave in grozde, sedla je rosa.

Gorko je podnevi
in zjutraj že slana;
ptičev je manj in deževniki redki;
midvâ pa še nisva v zimo vdana.

Daljšava to indijansko poletje,
s peko kostanja na žarki vročini;
ob ognju in moštu, v toplem objemu;
poletni se vrnejo nama spomini.

Pozimi, ko bova ob ognju se grela,
spominjala se na kostanje jesenske;
na mošt in na pesmi, ki sva jih pela;
na dneve, ko sva rada se imela.

In že je pomlad - zimo sva pozabila;
ne vso – tisto lepô sva še ohranila,
v spominu prijetnem za čase bodoče,
da v žarki vročini oba bo hladila...

Krožimo, krožimo, krožimo, krožimo;
Krožimo, krožimo, krožimo, krožimo...

20. okt. 2014 (Pesem je uglasbena.)

Darila usode

Poglej si, kako te obdarja usoda;
od prvega stika in iskre življenja,
ti je namenjeno videti čuda,
lepote prelestne in silna trpljenja.

Kje, v vsem tem se boš gibal, o človek,
je zgodba, katere začetka ne vemo;
potek in zapleti so čista neznanka,
konec pa, k sreči - je vedno uganka.

Se rodil boš ubog, bogat al` na sredini,
še nič ne pove o usodi življenja,
le misli in dela so vredna veliko;
več od še takega so premoženja.

Boš dober morda ali zlobna baraba,
dobrotnik al` ljubša bo tebi zloraba –
boš skromen in strpen in brez hrepenenja;
boš cenil vse znane oblike življenja?

Usoda je knjiga z belimi listi;
na njih je napisana zgodba nevidna;
kako se bo brala, je njeno darilo –
iz nje bo vsa tvoja duša razvidna.

Fin gospod

V letih sem zrelih –
postal sem fin gospod.
Klobuk sem si nadel,
telovnik z uro si zapel.

Vsak dan se na špancir podam,
do centra in nazaj;
na kavo grem in tortico
na trg in kdaj še kam.

Počasi, elegantno stopam,
klobuk privzdignem tu in tam,
ko znanca srečam, damo čedno,
lahen poklon, nasmeh ji dam.

Ja, res postal sem fin gospod,
vsega imam dovolj;
ničesar mi zares ne manjka –
le sam sem bolj, vse bolj.

Kako bi zavrtel nazaj
ta čas in ves ta svet?
Da bil bi zopet mlad, igriv,
in ljubiti` znal bi spet?

Da spet bi hodil vsepovsod,
se družil z mnogimi ljudmi;
samotno več ne bi živel,
četudi ne kot fin gospod!

Fin gospod, fin gospod,
modre glave, trhlih nog!
Vse kar sploh si še želi,
je malo družbe v sive dni!

Fin gospod, fin gospod...
Fin gospod, fin gospod...
Fin gospod, fin gospod...
Fin gospod, (ha, ha, ha) fin gospod...

27. okt. 2014
(Pesem je uglasbena.)

Zimska radost

Čas je spet za dolge gate,
bunde, tople žabice;
rokavičke, šale, kape,
vroč čaj za vse babice!

Zima grize nam ušesa,
noski mrzli, rdeči so;
bela slana zjutraj stresa
roke, noge in telo.

Dnevi kratki so in hladni,
nam vseeno je toplo;
kepamo se in smejimo,
radi imamo se zelo!

Skupaj delamo, živimo;
se igramo, pojemo;
se življenja veselimo;
saj na svetu je lepo!

Za vse tiste poskrbimo,
ki jim ni tako toplo;
dolge gate podarimo,
da bo res vsem nam lepo!

2. nov. 2014

(Pesem je a vtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Winter Joy«, 2017. Obe inačici sta uglasbeni.)

Jaz in ti

Kdo sem jaz?

In kdo si ti?

Gledava se –

iz oči v oči.

Igriva misel me plaši –

tebe glava spet boli.

Juti meni bo slabo –

šel bom raje na kolo.

Ljubiva in snubiva,

mački kašo kradeva;

ko konča se tale ples –

iskrilo se bo - do nebes!

4. nov. 2014

Pusti me, da grem

Pravljичno se je začela
njuna skupna pot;
prav v vsem sta se ujela,
vedno in povsod.

A se je kmalu pokazalo
od kod je kdo doma;
bila je ona z Venere,
on z Marsa, kajpada!

Vedno hujša nesoglasja,
so ju trgala;
vsakega na svojo stran –
hudo zaljubljena.

Končno je napočil čas,
ko več tako ni šlo;
pusti me, da grem drugam –
sta vpila v en glas!

Ref:

Če imaš kaj rada me,
dovoli, da povem;
v imenu najine ljubezni,
pusti me da grem.

Obema lepše bo in bolje,
to verjeti smem;
v imenu najine ljubezni,
pusti me da grem.

On:

Vampirji so in zdaj to vem;
pokazala si mi;
dan in noč že vrsto let
mi redno piješ kri.

Vse na meni te že moti
kar zelo boli;
rada dama bi bila,
denar ti le diši.

Ona:

Čuden si in kot pračlovek
vedeš se in spiš;
gledaš šport in piješ pivo,
pljuvaš in smrčiš!

Želela sem živeti si
kot človek med ljudmi;
a ti le grabiš me za rit
ves slinast in zabit!

30.nov.2014

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Let me go away«, 2017. Obe inačici sta uglasbeni.)

Vedno boš lepa

Bil dan je sončen,
ko si zagledala odsev,
Sveta v morju, brez vetra,
mirnem kot napev.

Vse kar si videla,
prineslo ti je le skrbi
in žalost v srce,
nato še solze v oči.

Nikar ne skrbi,
če smeh tvoj gubice dobi;
vedno boš lepa –
tega še čas ne spremeni.

Tisto najlepše,
v tvojem srcu se rodi;
ljubezen, radost,
ti čista duša podari!

Vedno boš lepa,
to listje v brezah šepeta;
to poje reka,
v očeh se sonce lesketa!

Vedno boš lepa,
kljub času, gubam in skrbem;
vedno boš lepa,
pri srcu mnogim si ljudem!

21. jan. 2015

V juhi las

V juhi moji plava las,
a sem srečen;
natakarju sem rekel, da –
še enega v čaj mi da!

Nič nisem jezen, besen, hud,
ker sem srečen;
zakaj jezil bi se ves čas –
se raje smejem na ves glas!

Kdo bi v malenkosti s spuščal
dan za dnem?
Kdo bi jezil se in trmaril –
in kvaril dni ljudem?

Zakaj bi srdil se, bentil
in ti težil?
Ti oprostim vse male zgage –
saj tak sem se rodil!

Je mnogo lepše peti pesmi,
smejati se nezgodici –
saj vsi smo le ljudje, nerodni, smešni –
se vsakemu lahko zgodi!

Ti oprostim in se nasmejem,
ker srečen sem, povem na glas;
vse dobro ti želim in čaj pogrejem –
naj pride smeh na vsak obraz!

4. feb. 2015

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Hair in my soup 2«, 2017. Obe različici sta uglasbeni.)

Samo korak

Samo korak mi je stopiti, in sem že pri tebi!
Preprost korak in razumel bi ves ta svet!
Vendar ne vem al` zmorem narediti,
korak, ki dolg je sto svetlobnih let?!

Tako sva blizu si in hkrati silno daleč,
in ni je noge, ki bi zmogla tak korak –
storiti nekaj kar srce želi si –
ne, tega res ne zmore čisto vsak!

Prek mize izmenjujeva poglede,
želiva se a čakava na znak. Sedaj? Potem?
Kdo izrekel bo te tri besede,
ki premostile bodo strah in dvom vsak?

Odblesk očesa tujega mi da pogum
in stopim smelo preko let svetlobnih tisoč;
Nič ne ustavi me, ko k tebi se podam,
le gib, korak storim in že si tukaj -
ob tebi zdaj stojim - nikdar več sam.

In stisneva se v objem vesolja;
mehak in topel kot poletni sen;
varujeva, negujeva ga nežno,
njegov obstoj je več kot le namen.

Le en korak nam je storiti vsem,
da stopimo iz teme v svetlobo;
korak v slovo vsem slabim dnevom,
v dobrote čas, poštenje in zvestobo!

18. mar. 2015

Rad bi

Rad bi dejal ti, da te silno ljubim;
a si ne upam, ker sem tak bedak;
vse kar imel sem, davno sem izgubil;
ti dati vse in biti tvoj junak!

Pri tem pozabil sem besede nežne,
nasmeh, objem in sprehod v temí;
stiske rok ter vse poglede bežne,
ki svet obarvajo tako, da kar žari!

Postala sva si hladna in sovražna,
zanimajo zdaj naju le stvari;
denar ugled in moč sile stremljenja -
a v sebi vsak - ljubiti si želi!

Ne, ni prepozno draga, saj te ljubim!
Žalost zamenja nov življenja čar –
zopet se smejal bom in ljubil skromno –
le takšen pravi je ljubezni žar!

18. mar. 2015

Bi ti povedal

Bi ti povedal vse kar vem,
da bi z nasmehom se
zbudila vsako jutro.
Vsak dan, vsak hip bi vedela,
da srečen v srcu sem a dva –
ker vem, da srečna ti si za oba!

Najine upe vse, želje,
In vso ljubezen kar je je,
sva zaužila!
Vse kar lepo bilo je že,
vse težke dneve grenke te –
sva užila srečna, svet tega ne ve!

Le midva veva za vse to,
ljubezen srečno, žalostno –
poznava vse poti in radost te pomladi!
Nič nama ni pokvarilo,
teh let – kdo vedel bi kako –
nama uspelo je, prebroditi vse to!

Še vedno srečna sva sedaj,
a tudi žalostna sva kdaj,
ko misel vrne se na srečo zamujeno –
pa vendar sva imela vse,
drug drugega in dneve te –
za druge menjala - nikoli bi jih ne!

19. mar. 2015

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Would tell You 2«, 2018. Obe različici sta uglasbeni in objavljeni na spletu.)

Blüz na ganku

Tam, na razpotju življenja,
začnejo se mnoge poti;
vse kar do tu sva spoznala,
tam daleč, v megli leži.

Najine sence so tanke,
le sonca jih luč okrepi;
roke so najine hladne,
in sreča vsa - kot, da je ni.

So dnevi, ko vse gre narobe,
ko nič ni tako kot se zdi;
varljiva življenja utvara,
bolj spolzka je kot se nam zdi.

Pa vendar se rada imava,
iščeva nove poti;
se nikdar midva ne predava,
ljubezen med nama živi.

Vse kar vem, ti povem,
in kar znam, ti predam,
čisto vse kar premorem – imam!

Tebi dam vse
kar v srcu me je;
skupaj zmoreva to – prav zato!

17. jun. 2015

(Pesem je avtor prevedel tudi v angleški jezik in ima naslov: »Blues on the Barn 2«, 2018. Obe inačici sta uglasbeni in objavljeni na spletu.)

Kako, da ne vidim?

Vsak dan te gledam,
v jutranji zarji, ob svitu...
Še spiš a že budna nekoliko –
se mi, pol v spanju, nasmehneš.

Veš, da te gledam
in to imaš rada, ti godi;
vesela si, mirna in tvoj smeh
prešerno me spremlja, povsodi.

A kljub temu vem,
da si žalostna včasih, otožna;
za smehom se skriješ,
v molk se nevidna zaviješ.

Kako, da ne vidim
vseh tvojih tegob in nemira?
Kako, ti ne morem pomagat`,
pri vsem kar ti misli razžira?

Zakaj nisem zmožen uzreti,
te stiske, teh zgodb, te temine?
Za tvojo se svetlo podobo,
skrivajo tihe, skrivnostne globine.

Ne morem, ne morem uzreti,
pomagati, ne razumeti –
še manj spremeniti pot tvojo;
tvoj svet, tvoje misli - v svojo!

A zmorem sprejeti te in te objeti
v nasmehu in stiski temačni,
vedoč, da sva skupaj kot eno;
dve duši sorodni in močni;
bližine in nežne topline,
zvestobe, ljubezni sta lačni.

8. jul. 2015

Dolgo

Dolgo se videli nismo,
rok si podali,
se skupaj smejali;
nikoli več to ne bo isto.

Čemu smo te čase `spustili?
Se vsak v svojem delu `zgubili...?
Se vase zaprli in tiho
le v lastno prihodnost še zrl?

Nekaj odšlo jih drugam je -
v spodobnejše kraje in čase;
med lepše in boljše podobe –
so tja šli, kjer nič ni narobe.

Mi pa, hm, slednjič, vsaj enkrat,
se snidemo in nasmejimo;
kot, da smo videli včeraj se –
kupico vinca izpijmo.

21. avg. 2015

Kam gledaš?

Kam gledaš, sopotnik, tja daleč,
v megleno in temno deželo?
Kam zreš in čemû tak` nagubano,
tvoje premlado je čelo?

Kakšna te skrb tako tlači,
da tuga v očeh ti odseva?
Le kakšna je strašna resnica,
ki mlado ti srcè preveva?

Skrbi te prihodnost temačna,
za vse negotova in mračna?
Za narod in srečo te brine;
za dušo, da slednjič ne izgine?

Ljubezni ne vidiš več praviš,
kot jeklo ti dušo oklepa,
ta misel, ki bridka in slepa
ne da ti radosti več, smeha.

**Pa vendar ozri se okoli;
da ni vse le črno, ugledaš;
na svetu vsegâ je obilo,
le ti se tegâ ne zavedaš.**

**Ljubezen v tvojem je srcu,
le pusti na svetlo jo malo;
in kmalu temô bo odgnalo –
v lepoto življenja peljalo.**

**Zato se nikar več ne mršči;
vzemi slabo kot za šalo;
dobroto varuj in neguj, in –
v življenju se ti bo smejalo!**

21. avg. 2015

Iz klice poženem

Iz klice poženem.

Naenkrat, brsteče.

Po vodi in soncu,

življenju, hlepeče!

Skoz` zemljo, kamenje,

beton se prebijem;

vsako pot najdem,

da vse to užijem!

Ni je ovire,

ki vzela bi voljo, slo;

v meni zapisano

silo življenja to.

In, ko se prebijem

skoz` vso to nadlogo;

vsepovsod vidim

življenja preprogo.

Vse to me obdaja

z vsem tem živim;

lepega, slabega

se veselim.

Rastem in zrastem
v bitje mogočno;
dobro in slabo,
pogosto nemočno.

In, če mi je dano,
posejem naprej;
da čudesa bo užilo
življenje, brez mej.

Ko dam vse kar zmorem
kar dano je dati mi;
predam kar premorem,
je konec le-te poti.

Druga začne se
in prav nič me ne skrbi;
se zopet oglasim,
ko vrsta me doleti.

21. avg. 2015

Medtem

Medtem, ko te čakam,
mineva pomlad;
v listje odela,
so se drevesa.

Trave so bujne,
livada dehteča;
češnja se barva –
postaja rudeča.

Na ustne me tvoje spominja,
dehteče;
kot češnje so zrele,
v strasti drhteče.

Nič ni težko mi
čakat` na te;
večno bi čakal,
do sodnega dne!

8. jul. 2015

Neveste

V nevesto odeta, si mlada in stara,
snubcev priklíče v bujni opravi.

Včasih v beli, k` tera je v roza,
v rumeni in k` tera se tudi v lila odene.

Vse so prešerne, v pomlad prebujene;
željne življenja in sonca – in mene!

Dan mi razkrijejo, svojo lepoto;
nebesno, popolno – in svojo samoto.

Kje snubci letijo? Kje so se izgubili?
Mar vidijo ne - vse te bujne oprave?

Kje so ti fanjte, te skuštrane glave,
da seme posejejo v nedra dehteča?

Življenje v nov rod in nova drevesa,
ki klena in čvrsta v težko zemljo bodo rasla;
kazala nam pot v nova nebesa!

21. apr. 2016

Fižol

Ta zadn` fižol, danes bo šel;
kaj bomo jedli potem?
Čebulo smo snedli, riž ves pojedli;
kaj bomo jedli potem?

Včasih imeli smo šunko, potico
in vino za duše nemir;
danes pa stiska, vrat nam pritiska:
nimam več niti za pir!

Sam` še konzerve, `z državne rezerve,
nam duše nad vodo drže;
tu in tam k`teri, k` se vse mu zameri;
odloči se, vstane in gre!

A jaz nisem tisti, ki bi obupal,
čeprav mi fižol je pošel;
glava še dela mi, roke in jezik tud`;
vidim - in še sem vesel!

**Fižola mi dajte, bom njivo naredil;
nasitil bom sebe in vas;
kaj mi bo šunka in križ in potica;
jih raje bom »pokal« na glas!**

18. maj 2016

Kdaj pridejo moji?

Kdaj pridejo moji
spet kaj naokoli;
obiskat me semkaj
v tole puščavo?

Sedim tu kot kuščar,
na soncu in zeham;
ne vidim, ne slišim –
njih pa pogrešam!

Tale ob meni, na desni, je bogi
in ona na levi ni dosti boljše;
vsi čakamo svoje in slabe smo volje.

Zavidamo starci, drug drugemu, bedni;
tiste, ki pridejo njega pogledat` -
in njo in ne mene, se križ je zavedat` .

Me moji ne marajo - dolgo nobene
že duše predrage ni blizu –
kaj zmorejo sploh, kaj bodo brez mene?

Ah, glej jih. Že grejo.

O moji predragi;
sinovi in hčere in njihova deca.

Krasni, veseli in glasni so - moji;
kar duša zbudi se, srce zatrepeče,
veselo, brez žalosti, solzna od sreče.

Vidim, da dobro jim gre in so srečni;
le to meni šteje – spomini so večni.

18. maj 2016

Tukaj sem

Tukaj sem le, da trpim.

Sploh si ne morem kaj drugega mislit` ,
ko gledam, razmišljam
in v prazno živim.

Tukaj sem le, da trpim.

Moje so misli slabe in bedne;
vse bi naredil za svojo korist;
kradel in ropal, še ubijal bi morda;
drugega lepo si ženo želim...

Tukaj sem le, da trpim.

Zavist vse razjeda in jeza ohola;
len sem, površen in zloben do vseh;
vsa moja boleost - dolga in mučna –
kazen je, da še živim.

Tukaj sem le, da trpim.

Pa vendar sem videl druga obzorja;
zlo svoje spremenil sem v srca dobroto;
ne jemljem več – zdaj sem svoboden;
in srečen sem, da sploh živim!

Ne razumemo!

Mi ne razumemo tega sveta.

Kako bi ga le, saj smo čisto premajhni;
mikrobi na tkanju zemljé in neba;
skupki emocij na robu morja.

Čustveni zmazki iz vode in sonca,
minljiva smo kaplja, ki v ognju caplja;
puhki v vetru in rosa v travi,
utvara, ki traja utrip le srca.

Življenje je naše na videz prav dolgo
in traja in muk ni ne konca ne kraja;
same resnobe, bolezen, tegobe,
veselja le malo – se hitro konča.

In mi ne razumemo čemu vse to;
zakaj smo sploh tukaj, sedaj in tako;
zmazki emocij iz vode in sonca –
iz blata, božanski - za kazen, zato!

20. jun. 2016

Izid-enigma

Tile dnevi so strašni, pošastni;
v čakanju na smrt mineva življenje;
brez pravega smisla poteka trpljenje.

Izid vedno isti je; točno predviden;
povsem negotov in nam še neviden;
nespremenljiv nas vodi – domov.

Skrbi nas in brinemo kot, da ne vemo,
ne zmoremo lastne usode sprejeti –
od prvega dne le še ginemo;
temu se ni moč upreti.

Zato nam izid negotov,
povzroča strahove in stigme;
upanja in teoreme, da tokrat -
le tokrat - izognit se moremo –
tiste dokončne, neskončne enigme.

22. jun. 2016

Napitnica!

Dajmo prijatelji, spijmo do dna!

Dragemu Juretu / (dragi Brigiti) zdravja naj da!

Srečo, veselje in spokoj srca –

dajmo prijatelji, spijmo do dna!

Danes praznuje slavljenec/ka ta;

Že dolgo poznamo ga/jo

Radi imamo ga/jo,

Danes praznuje slavljenec/ka ta!

(po vrsti za vse prisotne:)

Sosedu/i (ali; Jožetu/Majdi) na desni naj kupo poda;

daj mu/ji še roko, objem iz srca;

naj se izpolnijo skrite želje,

naj bo spokojno tud` tvoje srce!

(ko so vsi prisotni prišli na vrsto sledi zaključek:)

Vsi smo izpraznili kupe do dna;

Zadnja za vse nas naj srčno velja;

dobro naj z dobrim povrne povesod;

mirna in častna naj naša bo pot!

1. jul. 2016

Sivina

Sivina.

Prazna, nabita sivina.

Nasičena z barvami in življenjem
in gibanjem in toploto.

Tako je polno vsega, da bolijo nohti;
pa je vseeno sivina.

Vsa ta čustva in majhnosti
se zlivajo v mehko sivo fugirno maso.

Vsi atomčki in galaksije in oči,
so pomešani v sivino.

Veže jih jeza in ljubezen in praznina
tega vseobsežnega lepila.

Otroška slepota in kriki bolečin
deli koles in sendviči;
rojstva in smrti in lepe slike,
ponesrečena posoda in zakoni,
Uvele rože in božanje nogic v toplem večeru.
Vse je v njej. V sivini.

Vsi smo v njej. V sivini.

Zmešani in premešani bolj od smutija z avokadom;
toliko sestavin, nešteto, se sešteje v sivino.

Podrobnosti izginejo, posamezniki tudi;
sivina nas vsebuje vse.

Žive, mrtve, vsakršne.

Kakšne barve!?

Ne me basat!

18. jul. 2016

Harmonikar

Harmonikar sem danes, jutri;
včeraj bil sem - vedno bom!
Dokler v meni bo ljubezni,
pesmi za naš srečen dom.

Moja pesem poje tebi;
o ljubezni pel ti bom;
čisti, lepi, neomajni,
trdni kot je najin dom!

Pesem moja poje bratom,
sestram in prijateljem;
složne družī nas in vabi;
takšni smo v ponos ljudem!

Znancem in sosedom poje,
roko nudi sprave vsem;
pesem moja vse nas družī,
vsakemu v obraz povem!

Le verjemi pesmi moji,
srečo nosi svetu tem;
nič ne jemlje, daje mnogo,
vsakemu in brez izjem.

Tale pesem moj je dar
vsakemu, ki mu je mar;
(in) meni mar ni za denar,
jaz sem le - harmonikar!

1. avg. 2016

Zamisli si!

**Zamisli si sonce
in rože in vodo;
zamisli si pravo,
resnično svobodo!**

**Tako, veselo in
mirno in smešno;
dostojno pa vendar
zabavno, pregrešno.**

**Zamisli si ptice
in trave in srečo;
in žabe in kače
in gnečo drhtečo!**

**Zrele plodove
in jedra dekleta;
s fanti stasitimi
v plesu objeta!**

Vse to si zamisli
sirota nesrečna;
ko usodo preklinjaš –
v prekletstvu si – večna!

Zamisli si reko,
ki te poboža;
pogled tih, nasmeh,
ki žari kakor roža!

Občuti tišino,
pogovore spevno;
le misli, nič govora -
srečo umevno.

12. dec. 2016

Hvaležna

Hvaležna si mi za svoje dosežke
a meni se to prav nič dobro ne zdi...

Praviš, da zgled sem ti v tvojem iskanju;
sreče, ljubezni, razuma v temi...

To mi je milo, vendar ni zasluga
za vse kar je um tvoj, srce postorilo...

Razum tvoj in sreča, sta tvoja dosežka;
da, zmožna umeti si preko presežka.

Z dejanji dokazati svoje vrline;
lepe, sijajne – njih sij več ne izgine!

Le sebi in srcu lahko si hvaležna;
nihče drug zaslug nima, duša trpežna!

26. dec. 2016

Midva!

Jaz zate ne vem in okusit ne smem;
ne morem, ne znam te popeljat` drugam.

Tvoje so sanje iz drugih besed;
dejanj in želja ti ne morem odvzet`!

Ko tebi se smeje in sreča blesti;
se moj svet od žalosti silne temni.

Zgodbe so tvoje polne dobrot;
moje so žalostne, polne sirot.

Skrb s tebe odpade kot suh list v temo;
se name prilepi kot noč na nebo.

A midva sva eno – sva dan in nebo;
sadež in zemlja in vse kar še bo.

14. jan. 2017

Vedno je čas za ljubezen

Vedno je čas za ljubezen;
čisto in lepo kot roža,
ki zanjo grem vse tja do konca veselja;
pomirjen in srečen - in prav mi je koža.

Vedno je čas za ljubezen;
takoj vem, ko se me poloti;
v naravi se zbuja, s pomladjo prihaja,
ne vem iz kater` ga je kraja.

Vedno je čas za ljubezen;
v trebuhu metuljčke napravi,
kolena zatrese in potne so roke;
podvomim, al` sem še pri pravi.

Vedno je čas za ljubezen;
do vseh duš, ki niso mi znane,
sosedov in bratov nesrečnih,
in tistih odrinjenih naj me prevzame.

Ne moja ljubezen, sebična,
ki hrani mi dušo neskromno;
do sebe in mojih koristi,
ki spati ne da mi spokojno
in dušo mi dela turobno.

Le čista, kot svetla ljubezen
do tebe in tvoje ročice;
drobne kot rahle meglice -
v lepi pomladi so nežne cvetice.

Vedno je čas za ljubezen;
do sonca in do življenja;
do stvarstva vesoljnega in do pogleda -
oči, brez besed, hrepenenja.

19. mar. 2017

To sva nar` dila

To sva nar` dila, pojedla, popila –
zda j pa lahko greva spat!

Dan sva začela ob pesmi sinice-
vesele in sončne, majcene ptice;
sva se razgibala, zajtrk pojedla –
malo polente in malo potice.

Jaz sem šel v štaló, živino pogledat,
nafutrat, jim skidat, orodje pripravit`;
nato pa na polje in morda še v hosto;
nato pokosit` še deteljo gosto.

Ti si na vrtu, vse tja do kosila;
ja, in še tega si mal` zasmodila...
Sva se umila, roke sklenila,
misli sva dobre, vsem posvetila.

To sva nar` dila, pojedla, popila;
zda j pa lahko greva spat!

`koj po kosilu, ob kavi in vincu,
sva v senci sedela in pesmi si pela;
še sosed, soseda prišla sta pritegnit`;
in prêcej bilo nas je ducat in pol.

Oni pletenko z vinom je našel,
nekaj potice in šunke od maše;
par jajčk in mal` hrena, kos putke pečene;
in v noč šla dekleta so – iz nje pa žene.

Tak je bil včasih dan, najin uspeh;
ob teh še spominih, gre obema na smeh;
in spomniva često se dobrih ljudi
s katerimi užili smo radostne dni.

To sva nar` dila, pojedla, popila;
zdaj pa lahko greva spat!

5. mar. 2017
(Pesem je uglasbena.)

Burek in pir (Na zdravje)

Tole življenje je velik hudir;
k` slab` stran vzameš,
ostane prav mal`;
moja preljuba in burek in pir!

Sem zadnjič naredil bilanco stvari,
početja in vsega kar mi leži;
in tistih, neljubih, težkih stvari,
od k` terih se težje, naporno živil

Teh je veliko, kar konca jih ni;
ves dan bi našteval, kar glava boli;
a dobrih je manj, jih videt` skor` ni;
kot, da bežijo `spred mojih oči!

Morda so preblizu mojim očem,
le srcè jih vidi – zdaj to že vem;
so dom in družina, prijat` li in ti;
ti, ki razumeš te moje skrbi!

Če torej odmislim vse kar mi smrdi –
zakaj bi si delal s tem še skrbi;
pogledam vse dobro – ja, tu si tud` ti –
in burek in pir in srce se smeji!

Na zdravje preljuba, prijatelji vsi;
na dom, požrtijo in lepe stvari;
naj še naprej se nam dobro godi;
na burek in pir - in na dobre ljudi!

14. apr. 2017

Pesjanska

Pesjan kosmate glave
nagle je narave;
ostre lekcije bi rad delil,
drugačnih vseh bi se znebil.

Bi pameti nas naučil,
modrosti starih uk delil;
vse o dobroti plemeniti,
z mečem bi nam privzgojil.

Če pa razumeš ne, pogan,
kako je prava njega stran,
kako je treba res živet`,
da boš ustrezen za ta svet;
kjer njega misel le velja,
vse drugo je barbarska sla;
te z bombami bo naučil,
do smrti s tabo se boril.

In zmage tukaj zame ni,
že s tem, ko umrje, on dobi -
svoj raj in svoje razsvetljenje,
v krvi dano to življenje –
je zanj dokončna zmaga!

Kako `čem branit ta svoj dom,
saj on naselit` hoče vse
kar misli, da pogansko je;
naselit` za vse čase.

Vse kar je naše,
on bi želel zase;
da svoje vse uničil je,
pobegnil sem - pred samim sabo,
in svojo lastno zlobo;
naselit naše kraje;
to cena strašna je - njegove le predaje.

15. maj 2017

Pa se mi vrtil!

Plavat bi šel - pa me zebe v kosteh;
smučal bi lahko - pa ni mi za sneg.
Šel bi v hribe - pa križ me boli;
ljubil bi te - pa se mi vrtil!

Delal bi nekaj - sam`, da bi b`lo;
mal` za zabavo - da nou mi hudo.
K`r neki, sam finga - da dobr` se zdi;
ljubil bi te - pa se mi vrtil!

Šel bi - k`r nekam - kjer lepš` se živi;
nekam z`lo daleč - med boljše ljudi.
Šel bi - prav tja, kjer ljubezen živi, in;
ljubil bi te - pa se mi vrtil!

Vse dneve presanjam - kaj vse bi počel;
tuhtam, namesto, da bi te objel.
Kvasim, nakladam kot branjevke tri;
a zdajle se ljub`ca - mi več ne vrtil!

Kako je lepo, ko se tole zgodi;
vse se pošlihta, vse super stoji;
nič ne boli, nikjer ne srbi;
res je lepo, ko se mi ne vrtil!

16. jun. 2017

(Pesem je uglasbena v izvedbi: Daniel Artiček-Dane in »ŠanSončki«, 2017.)

Ne vem

Ne vem, ne vem;
ne vem kam grem;
ne vem kam grem, ne kam ne kod
življenja mojega me vodi pot.

Kaj delal bom in s kom živel;
kje jedel, pil in s kom bom pel?
Koga ljubiti mi usoda da,
s kom podeliti dom za dva?

Komu zaupal bom, ga spoštoval;
komu bom znanje vse predal?
S kom srečo svojo bom delil;
se veselil in vince pil?

Koga bom ljubil, negoval;
komu bom dneve svoje dal?
S kom se bom sprl, s kom boril,
s kom strah izmenjal, se jezil?

Kako užiti dneve te,
tak`skopo nam odmerjene;
da vredno bo spomniti se
naté, namé, na nas vse?

Veš ti, morda? Saj pri vsem tem-
slutim kako, a ne uspem
kot bi želel si – pač, ne vem –
ne vem, ne vem, ne vem kam grem.

10. jul. 2017

Danes

Danes, mi je prav lepo!
Gledam same ljube mi obraze;
spomini plešejo, pri srcu je toplo,
na jok mi gre, tako mi je lepo!

Redkokdaj se skupaj zberemo.
Vsak v svoji zgodbi le živimo.
Delamo, se trudimo, smejemo in jočemo;
vsak za svoje cilje le trpimo.

Časa ni za pesem, dobro družbo.
Svet nas vleče v poguben tok.
Delaj ves dan in se brigaj zase;
in pošel bo tvoj življenjski sok.

A mi smo tu, ki vidimo se radi!
Nič nas ne ustavi, taki smo!
Znanci al` prijatelji, tujci al` sosedi;
veselimo se in pojemo!

Besedilo in glasba: 29. sep. 2017

(Pesem je uglasbena in prevedena tudi v hrvatski in srbski jezik.)

Sedem besed

Sedem besed bi ti rekel, prijatelj;
tistih, ki vežejo naše poti.
Čiste, vsakdanje in silno preproste,
take, da duša se ti radosti!

Resnica je prva, Zaupanje druga,
Iskrenost, Zvestoba, Poštenju sledi;
Skromnost velika, pomembna vrlina,
ki srčna Dobrota jo znotraj krasi!

Vse to, so te skrite, osebne vrline,
ki mar jim denar ni, posvetne stvari;
so nekaj svetega, v srcu ujetega;
dar so človeku, da kleno živi!

Vse prirojene, v srcu vzgojene,
skož` mnoge rodove za jutrišnje dni;
prijatelje, znance in naše zanamce
učijo vrlin za pokončne ljudi!

21. okt. 2017

Upokojenska

Lica moja niso več napeta,
gube mi visijo do kolen;
strast je mehka in povsem izžeta,
zlomljen sem in strt od let bremen.

Dvajset let že žrem iz skupne sklede,
več iz nje sem vzel kot vanjo dal;
znaten sem gradnik človeške bede,
vsled tega sem beden sam postal.

Seksa več ne zmorem, ja, že leta!
Dobre hrane jesti sploh ne smem,
sonce in mladost sta kot ukleta;
vsak dan kakšno novo stvar izvem.

Vse pozabljam, drugo pa jezi me;
le spomini daljni so mi všeč;
starši in otroštvo, par prijat`lov;
so mi dali od vsega največ!

30. okt. 2017

ŠanSonček

Eden plešast,
prav nič siv,
rahlo gluh a nagajiv;
gre ŠanSonček na potep.

Sreča drugega, ki je ves lep;
smešen in že krepko siv,
tudi ta še ves igriv;
stopi z njim v korak!

Mahata jo onadva,
v mesto gresta, pravita;
v špuro in veselo,
malenkost sem in tja;

Srečata še enega,
ki mal` tava, se zabava,
smeha mu je polna glava;
v mesto stopijo vsi vštric!

Vsak posebej ni kaj prida;
rabljeni so že, odveč;
ob desetih že zaspani,
za odpis in sploh za preč!

Takole hotel bi z nami
delati moderen svet;
ampak mi se več ne damo;
noč`mo za pečjo sedet!

Pojemo le svoje pesmi,
glasbo sviramo, ki nam je všeč;
ne za novce, le za tiste
ki jim muzika pomeni več.

Je spoštljiva prav do vseh
in do njihovih fines;
je vesela razigrana,
sega tja gor do nebes;

Tudi spodaj jo zaznajo,
kjer jim vroče je zares,
kjer se cvrejo in se žgejo –
smejejo se do ušes!

Mi ŠanSončki smo kot sončki,
sence vse preženemo;
v srca srečo, smeh na lica;
v radost vas odenemo!

**Mi ŠanSončki smo kot sončki,
z nami svet odpre oči:
V srca srečo, smeh na lica,
z nami se ves svet smeji!**

15. dec. 2017

O avtorju

Daniel Artiček - Dane je bil rojen leta 1964 v Ljubljani. Šolal se je v Kamniku, nato pa šolanje nadaljeval na gradbeni šoli v Ljubljani. Študija na FAGG in kasneje na FSD ter tudi glasbo je po globokem življenjskem izkustvu in spoznanju opustil in se odločil za vseživljenjsko samoizobraževanje, ki je njegova pot še danes. Aktiven je družbeno in (manj) politično, umetniško in športno, delavno in pobudniško. Stereotipe presega z dejavnostmi, ki so drugim odveč, dan prepleta s nenehnim izobraževanjem, ki mu je v zabavo ter z aktivnim ustvarjanjem in javnimi nastopi. Vse to obilno začini z zmotami in nato prečisti skozi filtre spoznanj, ki jih v lastni kultivaciji uporablja tudi pri svojem vsakdanjem delu.

Sprva dela v geodeziji (SCT), kasneje topografiji na GZS, nato pa se preusmeri v tisk in založništvo, fotografijo in grafično oblikovanje, tržno komuniciranje in celo inovatorstvo. Je avtor fotografij v knjigi očeta Danijela Artička, »Lepa vrata Tuhinjske doline in Kamnika« (1991) ter kot oblikovalec in tiskar tudi

nekaterih drugih. Zasebni praksi je sledilo »umirjeno« obdobje, ko je sprva kot oblikovalec in organizator, kasneje pa vodja izdajanja publikacij, deloval v Banki Slovenije. A poklicne preusmeritve so zanj že postale nekaj povsem običajnega. Iz glasbenika v geodeta, iz geodeta v grafika, nato v tržnika in založnika ter kasneje v koordinatorja izdajanja publikacij. In tu se šele začne; preusmeri se v CNC strojnika, iz strojnika pa v pesnika, iz pesnika se razvije še pisatelj ter končno ga usoda vrne glasbi. Postane kantavtor kar nadgrajuje še z delom v audio in video produkciji in postprodukciji. Pustimo se presenetiti kaj vse še sledi ob dejstvu, da je vseskozi tudi kmet, gradbenik in rejec živali, pa še kaj ...

- V letu 2012 je izšla njegova prva pesniška zbirka »Vilibaldove povrstnice«.
- Leta 2013 je izšla druga pesniška zbirka z naslovom »Sanjal sem«.
- V letu 2014 je objavil svoj prvi, filozofsko-futuristični roman s pomenljivim naslovom »Gobezdalizmi«.
- V letu 2015 je izšla njegova prva glasbena zgoščenka z naslovom »Slep«.
- V letih 2016 in 2017 uglasbi, posname in javno predstavi preko 30 svojih novih pesmi in ustanovi glasbeno skupino

»ŠanSončki« s katero ima tudi več nastopov in dve soavtorski pesmi.

- V letu 2017-2018 se njegova glasbena aktivnost seli na splet in nastope v živo, kjer objavlja in predstavlja svoje pesmi in glasbo tako v Sloveniji kot tudi v mednarodnem okolju.
- 2019; izide tretja pesniška zbirka v naslovom: »Kako si lepa«.

Poleti leta 2015 je torej izšla prva glasbena zgoščenka, na kateri so uglasbene nekatere pesmi iz prve pesniške zbirke »Vilibaldove povrstnice« ter nekaj pesmi, ki so prvič objavljene prav v pričujoči zbirki »Kako si lepa«. Avtor nam v svojih pesmih, v vsakomur razumljivem jeziku, prinaša utrinke osebnega odnosa do ljudi, narave, sebe in ljubezni ter sporočila o možnem in drugačnem; o izbiri in odločitvah in naši osebni vlogi v vsem tem. Te nam ne more vzeti nihče, izbira je naša, izvršitev nas opredeljuje kot osebe.

O avtorici slike »Pevec«

Brigita Artiček, rojena 1970 v Kranju, se je šolala v Kamniku in Ljubljani. Večinoma je njeno delovanje osredotočeno na gospodarstvo, v preteklih letih pa je delovala tudi v javnem sektorju, kjer je svoj srčni dar nesebično postavila v službo odrinjenih. Njena vsestranska ustvarjalnost, poleg slikarstva in fotografije, posega tudi na področje plastike, oblikovanja in inovacij. Svoje prvo ilustratorsko delo je objavila v Danielovi prvi pesniški zbirki »Vilibaldove povrstnice« (2012), kjer je avtorica ilustracij in spremne besede ter leto kasneje (2013) v drugi pesniški zbirki »Sanjal sem«. Po poklicu mnogokaj, po duši slikarka in fotografinja, po delovanju pa nesebična povezovalka mejnega in nemogočega, ustvarjalka nenavadnega ter spodbujevalka ustvarjalnih, nerazumljenih in odrinjenih.

Njena dela so celovite in večplastno govoreče upodobitve, ki močno podprejo ali marsikdaj preglasijo pisano besedo, njen slikarski opus pa je oseben in globok. Brigitinih slik-videnj ni moč uzreti kjerkoli, le na njenem domu v vznožju kamniških planin. Svet, ki ga upodablja je vedno mnogobarven, zahteva gledalčev čas in zmožnost

drugačnih načinov sprejemanja in dojemanja. In vedno se pri tem lahko vprašamo ali upodablja nekaj tuzemskega ali pa nekaj povsem drugega. Kaj vidi? Kaj vidim jaz?

Pričujoča pesniška zbirka je prav tako kot prva in druga, skupno delo Daniela in Brigitte, kar ji daje posebno vrednost. Obenem je obeležje skupnega 25. letnega potovanja. Brigita je, kot avtorjeva muza-navdih ter avtorica ilustracij v vseh Danielovih delih, tokrat razkrila preroško zaključno sliko z naslovom »Pevec« (1997). Na njej je upodobljena podoba nastopajočega pevcu s kitaro v svetlobi odrskih luči. Njena vizija je šokantna, če upoštevamo dejstvo, da je Daniel šele leta 2015, torej osemnajst let po nastanku slike, pričel s petjem in lastno izvedbo svojih pesmi ob kitari. Je torej Brigita takrat videla skoraj dvajset let v prihodnost? Kaj vidi danes? Kaj bo na naslednji sliki?

Izjemoma je tokrat naslovnico pesniške zbirke izdelal avtor sam, in sicer je to Brigitin fotoportret iz časa prvega skupnega poletja ob Soči v Bovcu, (1994).

Zahvala

*Iz srca se zahvaljujem vsem, ki ste mi
pomagali pri izidu te zbirke pesmi.*

Vam,

*dragi prijatelji, ki spremljate
moje glasbeno ustvarjanje, pa sem še
posebno hvaležen za pozornost in
podporo.*

Avtor

Zbirka pesmi »Kako si lepa« odkriva avtorjeve osebne in zelo intimne poglede na ljubezen, ljudi, čustva in Resnico – Lepoto. Lepe reči vidi pogosto, Resnica pa se izmika. Njegova muza je njegova ljubezen in soproga Brigita. Zbirka je izdana ob petindvajseti obletnici njune poroke.

V svojih pesmih se rad norčuje iz človeške nepopolnosti, najprej lastne; neukosti, slabosti, napak in hib s katerimi je, kot trdi sam, velikodušno obdarjen že od rojstva, mnoge pa je »pridobil z veliko truda tekom šolanja, dela in spoznavanja raznoraznih družbenih norm in praks«. Niso vse danes veljavne misli in doktrine dobre, niti resnične, pravi Dane. Spodbuja vzajemnost in zaupanje in je kritičen do zlorab prostovoljstva, dobrotelčnosti in drugih oblik medsebojne pomoči. Njegovi nazori so odkriti in temeljijo na osebnih prepričanjih. Razkriva nam svoje »Pravilo Dobrega«, ki pravi: »Vsak človek sam ve, kaj je dobro in kaj slabo.«

Navdih najde povsod. V gozdu in trgovini, na servisu in v tišini, v družbi ali samoti. Rad je med ljudmi, saj predstavljajo priložnost, da se medsebojno izkažejo. Zbirka pesmi »Kako si lepa« je zelo raznolika, tako vsebinsko kot slogovno. Mnoge pesmi so tudi že uglasbene in jih izva ja avtor kot solist ob kitari ali ob spremljavi drugih glasbenikov, t.i. »ŠanSončkov«.

Naslovna pesem »Kako si lepa« je ena izmed številnih, javno objavljenih uglasbenih pesmi. V nastajanju so nove misli in uglasbitve; resnejše od popevk in zabavnejše od šansonov.

V veselju spleta najdemo Danetove pesmi vsepovsod, posebno na njegovih straneh na YouTube, ReverbNation, BandCamp, Face Book, Wix, idr. Njegovo ustvarjanje spremlja, sprejema in podpira vse več ljudi doma in v tujini. Geslo: Daniel Artiček-Dane, kantavtor, pesnik, itd.

Avtorica: Brigita Articek; »Pevec«, olje na platnu, 1997